

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. ВІДПРАВЛЕННЯ	4
РОЗДІЛ 2. ДОРОГА	29
РОЗДІЛ 3. МІСТО	57
РОЗДІЛ 4. ЛІКАРНЯ	73
РОЗДІЛ 5. ВОЗЗ'ЄДНАННЯ?!!	100
РОЗДІЛ 6. ОБЕЛІСК ОРІАНИ	118
РОЗДІЛ 7. ???!!!	133

РОЗДІЛ 1. ВІДПРАВЛЕННЯ

«Море, сонце, пляж... Гарні гарячі хлопці...» – думала Марія, зазираючи в материнські очі.

Перед нею стояла мама Дарина, яка благала:

– Маріє, будь ласка, провідай хоч раз свою бабусю, яка проживає у Жашкові. Ти ж бачила її кілька разів... – мати ніжно доторкнулась до правиці доньки.

Дівчина похилила голову та важко видавила:

– Гаразд, я поїду найпершим же автобусом до Жашкова і провідаю бабусю, – підняла голову та продовжила: – Буду з нею тиждень, а потім поїду з Таїсією на два тижні на море. ОК! – усміхнувшись, подивилась в мамині очі.

Мати кивнула головою та, теж усміхнувшись, вийшла на двір. Марія взяла мобільний та зателефонувала батькові, але телефон одразу ж «околів», бо розрядився.

– От дідько!! – зажурилася. – Добре поставлю заряджатися, а потім побалакаю з батьком. Може, відмовить маму від цього задуму.

Підійшла до столу, щоб зарядити телефон. Підключивши його до зарядного пристрою, Марія пішла до батьківської кімнати подивитися на старі світлини, на яких бабуся Агрипина Фролівна була молодою.

По вулиці йшов чоловік, одягнений у чорний плащ, чорне яскраве взуття та чорні модні штани. Він зупинився перед воротами, на яких висіла вивіска: ТОВ «ПДОНА». Чоловік постукав у ворота та, звідкілясь взявши крейду, щось намалював на них.

– Агов, шановний! Ви до кого? – запитав вартовий Андрій, який вийшов на стукіт.

Незнайомиць повернувся та запитав:

– Добридень! Вибачте, а чи тут працює Владислав Степанович Водкін, газозварник?

Охоронець косо глянув на чоловіка, який вийняв із кишені якогось годинника.

– А що ви від нього хочете? – пробубнів Андрій.

Чоловік у чорному підійшов до Андрія та притуливши до нього годинника, промовив:

– АША-ГА ПО-ОС НУХ ТУР-ГАЛДИ!

Андрій впав на землю. Незнайомиць переступив через бездиханне тіло вартового та спокійно увійшов на територію підприємства.

Марія глянула на телефон – 81% заряджено..

– Ще трохи й зарядиться, – заспокоювала себе дівчина. – Піду вип'ю кави.

Приготувавши каву, сіла на ліжко – воно заскрипіло – та роздивлялася свою кімнату: ось шафа, на якій висить велике дзеркало; далі комп'ютерний стіл із «начинкою», а на іншому боці кімнати – вішок, на якому висять речі першої необхідності: легка сукня, сумочка, светр, джинси та сандалі. Біля входу ліворуч – коробка з іграшками (хоча Марії вже 22 роки). Сьорбнувши кави, повернулася в інший бік, де стоїть невеликий стіл, на якому заряджається мобільник, а поруч під вікном розміщується полиця для взуття, біля входу праворуч – «музична сцена».

Випила каву та пішла через передню, щоб зайти на кухню. Мати вже повернулася із двору та готувала для доньки їжу, яку вона візьме в подорож. Тихесенько підійшовши до чайника, Марія зиркнула в бік приготовленої їжі: півлітрова скляна банка борщу, судок з картоплею, овочі та паляниця.

– Я ж стільки не з'їм! – здивувалася дівчина, налякавши матір. – Ой, донечко, ти ж мене так налякала! – скрикнула мати, випустивши редьку на підлогу.

Містер маг зайшов у цех, у якому гуділи фрезерні, токарні, штампувальні та інші верстати. Через гуркіт на гостя не звертали уваги, тож він спокійно зайшов до вбиральні, де працювала прибиральниця.

– Доброго дня, Галино Григорівно! – привітався чоловік у чорному. – Зможете виконати для мене одну послугу? Жінка обернулася та побачила перед собою чоловіка, одягненого у все чорне. Здивувавшись, запитала:

– А звідки ви знаєте моє ім'я? І хто ви такий, бо я раніше вас не бачила?

Скрутила ганчірку та кинула на швабру.

Мартопляс вийняв із кишені годинника та вклав в Галинину лівицю.

– ОМОГ ТАЙ БЕТУ-ШАА! – промовив він та забрав годинника.

Марія вибачилася та, піднявши редьку, підійшла до умивальника, щоб промити овоч. Глянула у вікно...

У дворі стоять абияк припарковані автомобілі, а за столом сидять Микола та Іван, які «чаклюють» над шахами. Перевівши погляд лівіше, побачила, як Гуля, дружелюбна собака, «розмовляє» зі Сніжком, великим білим пухнастим котом. Біля них було ще три собаки та четверо кошенят. Далі помітила, як Ореста живодерка підкрадалася до них зі шматком цеглини в правиці.

– Зараз знову буде кривдити бідолашних тварин... – прошепотіла Марія.

Проте тварини не розбіглися, а, навпаки, оточили нападницю. Гуля, накинувшись з двома іншими собаками на Оресту, повалила

її на землю, хоча дівчина намагалася викрутитися. Марія здивувалася. Сніжок заліз на жертву та промовив:

– Ну що, Оресто, тепер ти будеш у ролі кішки! Няу-няу-ня-я-я-у! – кіт розтулив їй рота, і кошенята полізли всередину.

Ніхто на вулиці наче й не помічав цього...

– Боже мій! – галайкнула Марія, дивлячись, як кошенята залазять один за одним усередину Орести. – Мамо, подивися, що коїться! Там кошенята залазять в Оресту!

Обернулася до матері, але замість неї стояло ... страховидло: чорна кучерява шерсть, червоні очі, наповнені злості, гострі, як бритва, пазури, довгий сірий хвіст та гнидьява посмішка.

– Ми переможемо!.. – промовило чудовисько.

Марія заплющила очі та закричала. На крик прибігла занепокоєна мати, яка випустила з рук миску з редьками, – донька дивилась на телефон.

– Що з тобою, моє зайченя!?! У тебе все гаразд?! – занервувала мати.

Її сірі очі жалісно дивилися на доньку, яка озиралася навкруги.

– Зі мною все ОК! То я так зраділа, бо зарядився мобільник! – заспокоювала Марія матір. – Це тобі здалося, – запевнивши Дарину, глянула у вікно.

Мати позбирала овочі й, поглянувши на дочку, пішла на кухню.

Дівчина подивилась у вікно та помітила, як Ореста залазить у сміттевий бак і починає запихувати все до рота. Не повіривши своїм очам, пішла подивитися поближче. День теплий...

Вибігши із будинку, Марія ледь не зіштовхнулася із жертвою живодеркою.

– Я так більше не можу... – вказала на живіт. – Вони залізли туди і тепер постійно просять їсти! – витягнула зі сміттевого баку пластмасову пляшку та паперовий пакет. – Ось дивись!

Проковтнувши сміття, Ореста притулила Марійчину руку до живота, і вона відчула, як усередині щось заворушилося...

– Відчуваєш, так? – запитала дівчина. – Мені потрібно... – недоговоривши, хвора втекла від Марії, яка стояла немов вкопана.

і тепер весь час жалкуєте, що відпустили його... А згодом померла

і... – недоговорив, бо його перебив Петро.

Владислав розглядував дві деталі: перша – метровий швелер, до якого прикріплена рукоятка з барабаном, друга – кутники, приварені до листа заліза.

– То що, Петре, з якої деталі почнемо? – запитав Владислав у чоловіка у формі.

Петро тримав у лівій руці аркуш паперу, на якому зображувалася майбутня деталь. Почухавши бороду, робітник подивився на колегу сірими очима. Знявши кепку, він запропонував: – Почнемо із цієї, а... – несподівано замовк.

За дверима почулися дикі крики, гуркіт, гомін, плач... – усе перемішалось.

– Владиславе, що це там за гвалт? – занервував Петро. Владислав привідчинив двері, а потім одразу ж замкнув. Вийняв із кишень крейду та наказав Петрові, щоб нізащо не переступав через лінію, накреслену крейдою. Наносячи лінію, газозварник постійно щось про себе шепотів.

– Що ви робите, Владиславе Степановичу? – поцікавився інженер-кресляр.

– У жодному разі не слухайте його і не заходьте за лінію, бо він вас вб'є! – попередив Владислав.

Раптом перегородка впала і перед їхніми очима відкрилась жахлива картина: повсюди були розкидані тіла колег та верстати, усе залите кров'ю. Посеред цеху стояв чародій, який посміхався.

– Пане Владиславе! Ось і я нарешті знайшов вас! – урочисто промовив чаклун. – Я шукав вас аж вісімнадцять(18) років і нарешті... – підстрибнув до стелі, а це аж дванадцять(12) метрів!

Коли спустився на підлогу, то підійшов до краю лінії та, низько вклонившись, звернувся до інженера-кресляра.

– Петро Охримович Пузійко, народився 12 липня 1929 року, я ж не помилився? – перепитав чародій. – Втратили батька на війні

– А звідки ви все це знаєте? І хто взагалі ти такий?! Незнайомець посміхнувся та переконливо відповів. – Я вам обов'язково допоможу врятувати батька та матір, АЛЕ... – Не слухайте його, Петре! Він бреше, – втрутився Владислав. –

Якщо ви вийдете за лінію, то вся ваша сім'я вмиратиме в тяжких муках! – переконливіше попередив газозварник.

Петро зиркнув на незнайомця та твердо сказав:

– Йди геть звідси, хто б ти не був!

З комори вийшла комірчиня Олена, яка, побачивши сонними очима увесь жах, що творився довкола, вмить прокинулася. – О Боже! Що тут коїться?!

– Негайно сховайтесь у комору, він нас там все одно не дістане, тому що там ще є лінія, – наказав Владислав. Вони заховались у коморі, і Петро захотів дізнатися, хто це такий.

– Вісімнадцять(18) років тому я з дружиною вибирав холодильник, коли до нас підійшло поросятко... – Владислав видихнув та продовжив: – Воно сказало, що допоможе нам, але спершу ми повинні його десь сховати від Червоного...

Прислухався – тихо.

– Тетяна зомліла, а я заляк. Порося вблагало якнайшвидше його сховати, тож Тетяна заховала його під плащ.

За дверима почувся рев, немовби сотня левів водночас заголосили.

– До нас підійшов цей маг, той, що зараз за дверима. Він запитав, чи ми не бачили тут біле поросся. Ми відповіли, що ні. Знову почувся рев.

– Тож ми купили фіолетовий холодильник та забрали із собою Піггі (так звали поросся) додому.

За дверима цього разу почувся гидкий сміх, наче хтось навмисно знущався.

– Уявляєте, – продовжував Владислав, – 1978 рік, а ми розмовляємо зі свинею, яка розповіла, що Червоний – це носій «іржавого комунізму», який хоче встановити на Землі хаос, де всі будуть мучитися, а він збиратиме їхні сили...

Хтось постукав у двері.

– Хто там? – машинально запитала Олена.

– Це я... – пролунала відповідь.

– Хто?.. – обережно запитав Петро.

– Агутхаар! – відповів хтось.

– Дідько!! – перелякався Владислав.

Марія пішла за Орестою, яка залізла в сміттєвий бак та почала запахувати у вершу відходи. На них ніхто не звертав уваги, крім... – А тебе не знудить? – поцікавилася Марія.

– Вони від мене не відчепляться! – застогнала Ореста. – Тобі потрібно йти звідси, поки...

Марія відчула, як хтось вдарив її по голові, і вона знепритомніла. Отямившись у своїй кімнаті, побачила матусю, яка тримала в руках тарілку з гречаною кашею.

– Ти не голодна, Маріє, а то вже третя година, а ти ж їла вранці... – запитала мама.

– Гарзд, але я буду гречку з молоком. – погодилася донька. Поснідавши, Дарина сказала доньці, щоб дізналася час відправлення та з якої автостанції вирушатиме автобус чи інший транспорт. Марія подивилася в мобільник, який вже зарядився, і за кілька хвилин відповіла, що найкраще буде автобусом, бо іншим транспортом буде дорожче. Показала матері час відправлень автобусів до Жакова .

– Завтра я поїду на автостанцію та куплю квитка і... – витираючи тарілку, сказала донька.

– А чому не скористаєшся мобільним додатком? – поцікавилась мати.

Марія витерла тарілку та на мить зиркнула у вікно – по дорозі йшов «полк» щурів. Вони зайшли в крамницю, а через кілька хвилин з неї вийшла тільки одна велика щуриха розміром з дитину.

Дівчина випустила з рук тарілку, яка впавши на підлогу, розбилася на шість(6) однакових частин. Проте мати цього не бачила, тож Марія швидко все прибрала.

– Я чула що щось розбилося? – запитала Дарина, почувши якийсь звук.

– То я розбила улюблену тарілку, – похмуро відповіла донька.

Двері комори відчинилися – на порозі стояла жінка з довгим рудим волоссям, «скляними» порожніми очима, у яких читався жах. Одягнена в білу довгу старомодну сорочку, у правиці вона тримала якусь книгу, а в лівиці – червоний квадратний камінь.

Жінка схопила Петра й викинула з комори. Він перелетів через магічну лінію і впав на прут, який простромив його наскрізь. Владислав замкнувся у шафі, бо загубив чарівну крейду. Агутхаар підійшла до Олени і, взявши її за ліву руку, мовила:

– Мені подобається така фігура, як у тебе, Оленко!.. – і поцілувала її.

Петро ледь підвівся та побачив увесь жах, що коївся в цеху: повсюди розкидані частини тіл, що перемішувалися з різними частинами верстаків, усе залите кров'ю...

До нього підійшов характерник та порадив:

– Шановний Петре Охримовичу, вам необхідно в лікарню! Телефон у будці вартового.

Інженер-кресляр пройшов через закривлений цех і зайшов до перевдягальні, щоб взяти ключ від «ЛУАЗ 13021». Там теж був хаос! Знайшовши ключ, пішов до виходу через коридор. На підлозі лежали мертві колеги, з якими він сьогодні вранці вітався.

Незнайомиць йшов за ним на відстані чотирнадцяти(14) кроків.

«Ось лежить Олег, там висить Світлана, а там... – крутилось у Петровій голові. – Я ж з ними тільки вранці вітався...» – продовжувала літати важка думка в його голові.

– Банно їх, чи не так? – запитав фігляр, який йшов позаду та й щось наспівував.

Петро обернувся, але потім пішов далі...

– Тобі, тварюко, це так не минеться!!! – видавив із себе кресляр. «Вихід».

Інженер вийшов на двір, але там його вже «чекали» монстри, що були схожі на амурських тигрів (PANTHERA TIGRA ALTAICA). У цих чудовиськ була облізла руда шерсть, великі червоні очі та маленькі вуха, їх було, щонайменше, близько сотні(100) особин.

Ворожбит наказав істотам жестом, щоб розійшлися. – Ось там телефон – ваш порятунок, Петре! – нагадав чорно книжник.

Кресляр підійшов до будки, там сиділо ще одне чудовисько, схоже на бегемота.

– Ось, будь ласка, ваш телефон, – мовило страховисько гіпотам.

Петро обережно взяв слухавку та набрав спочатку міліцію, а потім швидку й поклав слухавку.

Після поцілунку Олена відчула щось дивне, незбагненне... – Ви голодні, тож вам потрібно щось поїсти, – порадила Агут хаар. – Там є що поїсти... – вказала на мерців, які лежали повсюди. Олена кудись побігла, а чаклунка відчинила шафу, де ховався Владислав.

– Ти нізащо не знайдеш камінь! – запевнив чоловік. – Пане Водкін, потримайте це... – лиходійка поклала в правицю чорний квадратний камінь.

Владислав відчув сильний біль – його тіло горіло...

Приїхавши на виклик, працівники міліції та «швидкої» виявили із сотню(100) роздертих тіл і лише одну(1) живу особу – комірчиню, яка когось доїдала...